

מסכת שבועות

פרק ז'

א. כל הנשבעים שבתורה, נשביעו ולא משלים. ואלו נשביעין ונוטליין, השכיר, והגצל, והנחבל, ושכנגדו חשוד על השבואה, והחגבי על פנקסו. השכיר כיצד, אמר לו פון לי שכרי שיש לי ביזה, הוא אומר גתפי, והלה אומר לא גטלתי, הוא נשבע ונוטל. רבוי יהודה אומר, עד שתהא שם מקצת הודה. כיצד, אמר לו פון לי שכרי חמשים דינר שיש לי ביזה, והוא אומר התקבלת דינר זהב:

ב. הגצל כיצד, קי מעדין אותו שוכנס לביתו למשכנו שלא בראשות, הוא אומר כל גטלת, והוא אומר לא גטלתי, הרי זה נשבע ונוטל. רבוי יהודה אומר, עד שתהא שם מקצת הודה. כיצד, אמר לו שני כלים גטלת, והוא אומר לא גטלתי אלא אחד:

ג. הנחבל כיצד, קי מעדים אותו שוכנס תחת ידו שלם ויוצא חוביל, ואמר לו חבלה بي, והוא אומר לא חבלה, הרי זה נשבע

ונוטל. רבי יהודה אומר, עד ששהא שם מקצת הודאה. כיצד, אמר לו חבלת ב שיטים, והלה אומר לא חבלתי בה אלא אחת:

ד. ושבגדו חשוד על השבועה כיצד, אחת שבועות העדות ואחת שבועות הפקdon, ואפליו שבועות שוו. היה אחד מהן משחק בגביה, ומלה ברבית, ומפרייחי יוגים, וסוחרי שביעית, שbegdo נשבע ונוטל. היו שנייהו חשודין, חזקה השבועה למקומה, דברי רבי יוסי. רבי מאיר אומר, יחלקו:

ה. והחגוני על פנקסו כיצד, לא שי אמר לו כתוב על פנקסי שאפהה חיב לי מاهים זוז, אלא אמר לו פנו לבני סאותם חטין, פנו לפועל בשלע מעת, הוא אומר נתמי והן אומרים לא בטנו, (שניהם נשבעים), הוא נשבע ונוטל והוא נשבעים ונוטלים. אמר בון ננס, כיצד אלו בין לידי שבועות שוו ואלו בין לידי שבועות שוו, אלא הוא נוטל שלא בשבועה והן נוטלים שלא בשבועה:

ו. אמר לחגוני פנו לי בדין פרות ונתנו לו, אמר לו פנו לי הדין, אמר לו נתמי לך וגנתה באנפלי, ישבע בעל הבית. נתנו לו את הדין, אמר לו פנו לי את הפרות, אמר לו נתמים לך והולכתו לתוך ביתך, ישבע חגוני. רבי יהודה אומר, כל שהפרות בידו, ידו על העליונה. אמר לשלהני פנו לי בדין מעת ונתנו לו, אמר לו פנו לי את הדין, אמר לו נתמי לך וגנתה באנפלי, ישבע בעל הבית.

גַּמְנָו לוֹ אֶת הַדִּינָר, אָמֵר לוֹ פָּנוּ לֵי אֶת הַפְּעֻזָּות, אָמֵר לוֹ גַּמְפִים לְכָה
וְהַשְׁלַׂכְתֶּם לְתֹזֵךְ כִּיסָּךְ, יְשַׁבַּע שְׁלַׂחֲנִי. רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר, אֵין ذָרָה
שְׁלַׂחֲנִי לְפָנָו אָסֵר עַד שִׁיטָל דִּינָרוֹ:

ג. כַּשְׁמָ שָׁאָמָרוּ, הַפּוֹגֶמֶת כְּתַבְתָּה לֹא תִּפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה, וְעַד
אֶחָד מַעַדָּה שֶׁהִיא פְּרוּעָה, לֹא תִּפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה. מַגְכִּסִּים
מִשְׁעָבְדִים וּמַגְכִּסִּי יְתּוּמִים, לֹא תִּפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה. וְהַגְּפַרְעָת
שֶׁלָּא בְּפָנָיו, לֹא תִּפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה. וְכֵן הַיתּוּמִים לֹא יִפְרַע אֶלָּא
בְּשִׁבּוּעָה, שִׁבּוּעָה שֶׁלָּא קָרְנוּ אָבָא, וְלֹא אָמֵר לְנוּ אָבָא, וְשֶׁלָּא
מַצִּינוּ בֵּין שְׁטָרוֹתֵינוּ שֶׁל אָבָא שְׁשָׁטָר זֶה פְּרוּעָה. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוֹקָה
אָמֵר, אַפְלוּ נוֹלֵד הַבָּנוּ לְאַחֲרֵי מִיתָּה הָאָב, הַרִּי זֶה גְּשָׁבָע וְנוֹטֵל. אָמֵר
רַבּוֹ שְׁמַעַן בֶּן גִּמְלִיאָל, אָמַר יְשַׁעַיָּהוּ שֶׁאָמֵר הָאָב בְּשִׁיעָת מִתָּתוֹ
שְׁטָר זֶה אִינוּ פְּרוּעָה, הוּא נוֹטֵל שֶׁלָּא בְּשִׁבּוּעָה:

ה. וְאַלּו גְּשָׁבָעים שֶׁלָּא בְּטֻעָנָה, הַשְׁתְּפִין, וְהַאֲרִיסִין, וְהַאֲפּוֹטְרּוֹפִין,
וְהַאֲשָׁה הַנוֹּשָׂאת וְהַנוֹּתַגְנָת בְּתוֹךְ הַבָּיִת, וּבְנֵי הַבָּיִת. אָמֵר לוֹ מָה אָתָּה
טוֹעָנָנִי, רְצֹונִי שְׁתַׁשְׁבַּע לִי, חִיב. חַלְקוּ הַשְׁתְּפִין וְהַאֲרִיסִין, אֵין יִכּוֹל
לְהַשְׁבִּיעָו. נַתְגַּלְגָּלה לוֹ שִׁבּוּעָה מִפְּקוּם אַחֲרֵי, מַגְלָגְלִין עַלְיוֹ אֶת
הַכָּל. וְהַשְׁבִּיעָה מִשְׁמְטָה אֶת הַשִּׁבּוּעָה:

